

жеше в лека полудрямка, морно отпусната връз дебелия китеник на миндеря. Някаква чудна умора я изтощаваше в тежка ленност, която нямаше нито начало, нито край. Тя се повдигна полека и се огледа, внезапно сепната от нещо неуловимо.

Жълтата светлина на пълната месечина биеше право в лицето ѝ. Миризмът на цвътящите липи нахлуваше на потоци в изпълнената с леко сияние стая. Навън, под чердака, се чуваше някакъв женски смях, особен, предизвикателен, тъй както се смее една хубава жена, когато желае да се хареса някому.

— Петър не е ли на лов из Хема — си помисли царицата и тласната от необяснима сила скочи, излезе на чардака и погледна надолу.

Двама души стояха под дърветата, полузакрити от сянката им. Лицата им не се забелязваха. Виждаха се само ясно ръцете им. Мъжът държеше жената за китката и си играеше с гривната ѝ. Скъпите камъни светкаха под хладните лъчи на месеца.

Анна усети как дъхът ѝ замира, сякаш сърцето ѝ изведнаж престана да бие, заледено в жестока изненада. Вятърът залюля сенките на дърветата и тя видя ясно лицето на самодържеца.

Усетил невидимото ѝ присъствие, Иоан Асен дигна чело нагоре, усмихнат, със щастливи очи. Ала изведнаж лицето му се промени. Той пусна ръката на момичето и бързо се изкачи по стълбите.

Опряна в един дървен стълб, царицата го гледаше мълчаливо, притиснала ръце до шията си, сякаш да заглуши някакъв вик.

— Какво има? — попита изплашено царят. — Анна?... Анна... — попушна след това той. Бе разбрал. И не знаеше как да ѝ обясни. Да говори, да ѝ обяснява, значеше, че допуска мисъл за някакъв вина. Той бе срещнал случайно девойката, която се прибираше в покоите си, и я бе попитал, дали си е купила гривна с подарените златици. И Ирина му бе показала накита си.

Бледа усмивка бавно разчупи смразеното в безмълвна болка лице.

— Зави ми се свят. Не ми е добре. Но сега мина вече...